

ELSŐ FEJEZET

A falu

John Franklin már tíz éves volt, és még mindig olyan lassú, hogy nem tudta elkapni a labdát. Tartotta a többieknek a zsinórt, amely kinyújtott keze és a fa legalacsonyabb ága között feszült. Ugyanolyan jól tartotta, mint a fa, a játék végéig nem engedte le a karját. Zsinórtartásra Spilsbyben, de még Lincolnshire-ben sem volt nála alkalmasabb gyerek. A községháza ablakából odanézett az írnok. Tekintete elismerőnek tűnt.

Talán egész Angliában nem akadt más, aki egy óra hosszát vagy annál is tovább képes lett volna csak állni és tartani a spárgát. Egy sírkereszt mozdulatlanságával állt, mint egy magasba meredő emlékmű. „Akár egy madárijesztő”, mondta Tom Barker.

John képtelen volt követni a játékot, tehát nem lehetett bíró. Nem látta pontosan, mikor ért talajt a labda. Nem tudta, hogy tényleg a labda volt-e az, amit valaki éppen megfogott, és akihez került, valóban elkapta, vagy csak nyújtotta utána a kezét. Figyelte Tom Barkert. Hogyan történik a labda átvétele? Ha az már régen nem Tomnál volt, John rájött: megint nem látta a lényegét. Elfogásban soha senki nem lesz jobb Tomnál; egyetlen másodperc alatt mindent átlát, és a legcsekélyebb megtorpanás nélkül, kifogástalanul mozog.

Ekkor homályos folt jelent meg John szeme előtt. Ha a száloda kéményére pillantott, a folt ott úszkált a legfelső emeleti ablakban. Ha az ablakkeret keresztjére szegezte a tekintetét, akkor lecsúszott a hotel cégtáblájára. Így ugrált egyre lejjebb a látómezejében, de csúfondárosan újra a magasba szökött, ha az égre pillantott.

Holnap Horncastle-ba mennek, a lóvásárba. Örömmel készült rá, ismerte az utat. A faluból kiérve a fogat először maga mögött hagyja a templomudvar vibráló falát, aztán az Ing Ming szegénytelep viskói következnek; előttük asszonyok kalap nélkül, csak fejkendőben. Az ottani kutyák soványak; az embereken ez nem látszik, mert rajtuk van valami.

Sherard az ajtóban áll, és integet majd. Később jön az udvarház rózsával benőtt falával, majd a megláncolt kutya, amelyik vonszolja magával a házikóját. Utána a hosszú sövény a két végével, a szelíddel és az élessel. A szelíd vég messzebb esett az úttól, jó ideig közeledni látszott, aztán lassan távolodott. Az éles vég, közvetlenül az útszélen, hirtelen hasított a képbe, mint a balta éle. Meglepő módon a közvetlen közelben minden villogott, ugrált: a kerítésoszlopok, a virágok, az ágak. Távolabb tehenek voltak, szalmatetők és erdő borította dombok; felbukknásuk és eltűnésük már ünnepélyes és megnyugtató ritmusban történt. A legtávolabbi hegyek azonban olyanok voltak, mint ő maga: egyszerűen csak ott álltak és néztek.

A lovakért kevésbé lelkesedett, de már előre örült az embereknek, akiket ismert: még Baumberben a *Red Lion* fogadósának is. Be szoktak térni oda, apa meg akarja látogatni a a pultnál álló fogadóst. Aztán jön az a sárgás valami magas pohárban, ami méreg apa lábának. A fogadós nyújtja át neki azzal a borzalmas nézésével. Az italt úgy hívják: „Luther és Kálvin”. John nem félt a sötét ábrázatoktól, ha úgy maradtak, és vonásaikat nem váltogatták megmagyarázhatatlan módon.

John egyszer csak meghallotta az „alszik” szót, és rájött, hogy Tom Barker áll előtte. Még hogy alszik? A karja mozdulatlan, a zsinag feszes, mi kifogása lehetett Tomnak? A játék folytatódott, John nem értett semmit. Túl gyors volt minden, a játék, a többiek beszéde, a nyüzsgés a tanácsháza előtti utcán.